

[Bertel Dahlgaard.]

taget, når der er noget, der er vanskeligt at gennemføre her i landet, kalder man det altid konstruktivt. Den konstruktive tanke for finansministeren, er der ikke tvivl om, var tanken om omsætningsskatten. Det er jo, når alt kommer til alt, den højtærede finansministers hjertebarn. Men derom er kun at sige, at hvis den højtærede finansminister her taler på sin regerings vegne og på sit partis vegne, ja, så kan dette forslag jo gennemføres, og så bør man selvfølgelig gennemføre det. Det kan dog ikke være rimeligt stadig kun at tale om dette forslag, hvis der virkelig er 118 medlemmer, der vil stemme for det her i salen. Og hvis man ikke vil gennemføre det, synes jeg, det kunne glide ud af diskussionen.

Den højtærede finansminister sagde, at den bundne opsparing først ville virke efter et halvt år. Ja, men det samme gælder vel regeringens forslag om ikke at lade julpriсталlet virke på pristalsreguleringen.

Ministeren var i denne forbindelse inde på, hvorvidt man måtte advare mod for megen administration, og sagde, at det syntes han man skulle lade være at drille hinanden med. Ja, det er der vist en hel del om, men det kan dog ikke være sådan, at man ikke må gøre opmærksom på rent sagligt, når der foreligger f. eks. fra regeringen forslag, der vil betyde en kæmpemæssig administration. Den højtærede finansminister kan ikke sige sig fri for, at både hans forslag i efteråret og enkelte dele af de forslag, der foreligger nu, vil betyde en sådan omfattende administration, som man må se at undgå.

Den højtærede finansminister udtrykte utilfredshed med sin virksomhed i november under skatteforliget og sagde, at det var mig, der dengang havde været for lidt smidig. Det beklager jeg, men jeg skal sanke gloende kul på den højtærede ministers hoved ved at sige, at jeg til gengæld var ganske overmåde tilfreds med den højtærede finansministers virksomhed dengang. Han fulgte virkelig dengang de gode råd, der blev givet: ungarleskatten forsvandt, merindkomstskatten forsvandt, den bundne opsparing omarbejdedes, de mest utiltalende af forbrugsafgifterne forsvandt. I det hele taget vil jeg her, som jeg så tit har haft anledning til, rose den højtærede finansminister. Han var dengang rede til at tage mod gode råd, og hvis han vil være lige så modtagelig og smidig nu og jeg så også viser et modtageligt sind, kan der ikke være tvivl om, at der vil komme noget ud af, hvad vi her diskuterer.

Jeg har så et par bemærkninger til det

ærede medlem hr. H. C. Hansen. Jeg beklager, at det ærede medlem mente, at jeg ikke i min gengivelse af socialdemokratiets forslag om omsætningsskatten havde givet tilstrækkeligt udtømmende forklaring. Jeg skal ganske åbent indrømme, at jeg ikke har gengivet dette forslag i dets enkeltheder. Det faldt mig ikke ind at gøre det en time efter, at det ærede medlem hr. H. C. Hansen havde redegjort overfor hele landet gennem radioen for, hvad det indeholdt. Men når det ærede medlem fremførte dette som et argument mod de forslag, det radikale venstre fremsatte, og som omfattede muligheden for en opsparing af julidyrts-tillæggene, må det ærede medlem også erkende, at heller ikke det radikale forslag stod alene; det var et led i et større hele. Det var forbundet med en bunden opsparing også indenfor landbruget og indenfor aktieselskaberne, det var også forbundet med et forslag om en prisstabilisering indenfor byerhvervene.

Her kommer vi til et andet forhold i forbindelse med det ærede medlems bemærkning om, at socialdemokratiets forslag om en omsætningsafgift var et led i et sådant større hele, som det ærede medlem siger, for den skulle jo ramme alle. Der var her ikke blot tale om tjenestemænd og arbejdere, det er fuldkommen rigtigt, det var tanken, at den skulle ramme alle. Men det er en af de ting, som det radikale venstre ikke ønsker. Jeg beder det ærede medlem bemærke, at en sådan afgift også vil komme til at ramme mange tusinde mennesker udenfor arbejdernes og tjenestemændenes kreds, som vel er de allervanskeligst stillede her i landet, og som altid rammes uden at få kompensation af nogen art, mennesker, hvis klager man aldrig hører, fordi de ikke har nogen stærk organisation til at tale deres sag. Af den slags stille mennesker er der tusinder og atter tusinder her i landet. Det er måske et lille menneske, der sidder med en lille årlig renteindtægt sparet op gennem et helt liv, hvis værdi nu er blevet halveret gennem disse år. Det er små næringsdrivende derude i landsbyerne, der måske sidder uden medhjælp af nogen art, og som ikke har mere end lige akkurat fra hånden og i munden, det er mennesker, der ikke længere kan følge med i det strenge erhvervsarbejde, men må ernære sig ved at hjælpe til så her, så der. Det er hele denne gruppe af vanskeligt stillede, men nøjsomme mennesker, der tit føler, at de ikke har nogen til at forsvare sig, som vi herinde en gang imellem skal tænke på og ikke lægge yderligere byrder på.